

LOUISE FEIN

Copilul ascuns

Traducere din limba engleză de

DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

PARTEA ÎNTÂI

IULIE 1928

Eleanor

În timp ce înainteză repede pe drumul de țară, Mabel se ține strâns de brațul Eleanoriei, iar copitele lui Dilly împrăștie praf prin aerul înăbușitor de iulie. Crengile copacilor înșirați ca niște santinele pe marginea drumului se întind și se încolăcesc deasupra lor, unindu-se precum bolta înaltă a unei catedrale și formând un acoperiș verde și răcoros, care protejează poneiul, cabrioleta și pe cei din ea de căldura aprigă a soarelui după-amiezii.

— Mai repede! chicotește Mabel, privind-o pe mama ei cu ochi scânteietori. Fă-o pe Dilly să meargă mai repede!

Se întoarce și se uită din nou la drum, râzând fericită, când vântul îi ridică buclele aproape translucide în lumina soarelui, săltându-și de bucurie fundeluțul pe scaunul de lângă mama ei. Eleanor trage de frâie. Se aude un scârțâit de piele și se simte un miros slab specific cabalinelor. Poneiul tropăie destul de repede pentru căldura asta. În plus, ajung destul de devreme pentru trenul de 16:25, de la Londra.

— Dilly nu poate alerga mai repede, Mabel, zice Eleanor. Este prea cald. În plus, e destul de bătrână acum, așa că nu ar fi corect.

Crupele castanii ale lui Dilly capătă o nuanță mai închisă de la transpirația pe care o elimină prin păr, dar își menține ritmul rapid, trăgând cu nerăbdare de mâinile Eleanoriei; urechile ciulite, capul ridicat, de parcă e la fel de încântată ca Eleanor la gândul că Rose se întoarce acasă. Eleanor e și mai fericită, când se gândește la reacția surorii ei odată ce va afla vestea. Vestea de care nici măcar Edward nu a aflat încă.

Mabel se bosumflă și dă drumul brațului Eleanoriei.

— Câți ani are Dilly?

— Vreo treisprezece, cred.

— Atât de bătrână e?

— Aș zice că pentru un ponei e de vârstă mijlocie.

— Tu câți ani ai, mamă?

Eleanor râde.

— *Niciodată* nu trebuie să întrebii o femeie câți ani are, Mabel.

Se apleacă și o sărută pe fiica ei pe creștetul capului.

— Dar, fiind vorba de tine, îți voi spune, atât timp cât secretul rămâne între noi, zice ea, atingându-și partea laterală a nasului și păstrându-și expresia serioasă.

Mabel aprobă din cap, cu o expresie solemnă.

— Am douăzeci și șapte de ani. De fapt, aproape douăzeci și opt, adaugă ea, surprinsă.

Cum a ajuns să fie atât de bătrână? Avea douăzeci și unu anul trecut sau cel puțin așa îi pare. Și de ce douăzeci și opt de ani pare mult mai mult decât douăzeci și șapte? Mai are puțin până la treizeci, își dă seama, și simte un gol în stomac. La treizeci de ani, o femeie este bătrână? Se consideră că un bărbat la vârsta aceea e în floarea vârstei, pe când o femeie...

Mabel lasă să îi scape un mic oftat.

— Ce mult! O să mori în curând, ca Patch? Tu nu o să mori, nu-i așa, mamă?

— Doamne, nu! Oamenii trăiesc mult mai mult decât câinii și poneii, scumpo. Sunt foarte, *foarte* tânără, pentru un om.

Alături, Mabel pare ușurată.

— Și mătușa Rose are douăzeci și șapte de ani?

— Mătușa Rose are doar optsprezece ani, în curând va împlini nouăsprezece, zice Eleanor, iar acum, că are o educație corespunzătoare, a călătorit mult și a devenit o domnișoară deșteaptă, tatăl tău este chiar nerăbdător să-i găsească un soț drăguț și bogat.

Își mușcă buza. A spus prea multe. Fiica ei are tendința să repete astfel de lucruri, de obicei, în prezența cui nu trebuie. Se uită în jos, la expresia lui Mabel. Pare ferm concentrată pe drumul din față. Fetița e complet nemișcată, probabil se gândește la vreo întrebare despre vârstă, care i-ar putea trece prin minte unui copil de patru ani. E drăguță, ca într-un portret, cu rochița ei crem de duminică, presărată cu floricele galbene și roz.

Mai devreme, Eleanor căzuse de acord cu Mabel că era exact ce trebuia pentru a o lua pe mătușa Rose de la gară.

Mabel se foiește și se uită în sus, spre Eleanor. O umbră apare în ochii micuței. A mai observat asta de câteva ori. Atât de imperceptibilă, încât se întreabă dacă nu cumva e doar în imaginația ei. Dispare într-o clipă, iar fața lui Mabel se luminează.

— Putem să cântăm un cântec? întreabă ea, zâmbind.

— Bună idee, aprobă Eleanor.

— Ce să cântăm, mamă?

— Să vedem...

Eleanor inspiră adânc și, în ritmul tropăitului lui Dilly, începe să cânte și să se legene, iar Mabel i se alătură repede:

O, dragă, ce s-o fi întâmplat?

Dragă, dragă, ce s-o fi întâmplat?

O, dragă, ce s-o fi întâmplat?

Johnny a întârziat atât de mult de la târg.

Mi-a promis că-mi va aduce multe panglici albastre.

Mi-a promis că-mi va aduce multe panglici albastre.

Mi-a promis că-mi va aduce multe panglici albastre.

Ca să-mi leg părul frumos și castaniu...

Eleanor nu-și amintește toate cuvintele sau ordinea lor, așa că inventează câteva. Mabel nu pare să se supere și i se alătură fericită, cântând fals și pițigăiat. Dilly își mișcă urechile înainte și înapoi.

Mi-a promis că-mi va cumpăra un măr proaspăt.

Mi-a promis că-mi va cumpăra un măr proaspăt.

Mi-a promis că-mi va cumpăra un măr proaspăt.

Să-l mănânc în timp ce stau în fotoliul meu...

Linia copacilor pare să se termine, iar poteca trece pe lângă un câmp. Un grup de viței și vaci din rasa Belted Galloway, lăzoase și lente, pasc aproape de șanțul de pe marginea drumului, lovindu-și cu cozile părțile laterale ale trupurilor rotunde și păroase. Iarba înaltă le atinge burțile joase cu dungi albe, în timp ce stau cu capetele plecate, de parcă le-ar fi

prea cald să le țină ridicate. Prin aer se văd roiuri de țânțari, iar Eleanor dă cu mâna să-i îndepărteze. În față, drumul parcă pâlpaie, din cauza căldurii de după-amiază. În depărtare, printre vârfurile copacilor de dincolo de câmp, Eleanor întrezărește clopotnița bisericii.

— Aproape am ajuns, îi spune ea lui Mabel, care continuă să cânte singură, pentru sine, *o, dragă, ce s-o fi întâmplat.*

Cântă aceleași cuvinte la nesfârșit, cu mici pauze din când în când, înainte să înceapă din nou.

După curba care se face acolo unde se termină câmpul, se ivește gara, cu pubul White Hart peste drum. Dincolo de ea, pe coama dealului și în afara câmpului lor vizual, se află satul Mayfield, un sat englezesc prin excelență, cu pitorescul verde rural, cu terenul de cricket, iazul cu rațe și stâlpul de arminden. Casele istorice cu cadre din lemn, unele din epoca Tudor, sunt dispuse într-o îmbrățișare unduitoare în jurul spațiilor verzi, întregul sat fiind cuibărit printre dealurile frumoase din Surrey.

Eleanor trage de frâie, și Dilly cea cuminte încetinește. Au ajuns cu vreo zece minute mai devreme.

— Uaa! strigă Eleanor, iar poneiul și cabrioleta se opresc.

Coboară ținând frâiele și o conduce pe Dilly la adăpătoarea din fața barului, unde bea îndelung, lipăind apa zgomotos, peste zăbala metalică din gură. Poneiul își împinge capul în umărul Eleanorei și aproape că o dezechilibrează.

— Te mănâncă, fetițo?

Dilly pufnește în semn de răspuns, iar Mabel chicotește.

— Haide, bătrână prostuță.

Eleanor o bate afectuos cu palma și o conduce la umbră, sub ramurile unui fag uriaș, de lângă clădirea pubului. Dilly lasă capul în jos și îndoie un picior din spate. Eleanor o ridică pe Mabel și o dă jos din cabrioletă, să-și dezmoștească picioarele pe potecă. În timp ce așteaptă trenul, o urmărește pe fetiță, care ba examinează un gândăcel, ba ridică o piatră colorată, în timp ce vorbește singură, în tot acest timp. O dată sau de două ori, se oprește în mijlocul pălăvrăgelii și rămâne complet nemișcată. De parcă tocmai își amintește ceva... Apoi, o secundă sau două mai târziu, continuă să analizeze.

— Bună ziua, doamnă Hamilton! strigă Ted, poștașul, de pe cealaltă parte a potecii.

Îi flutură din mână, în timp ce își împinge bicicleta spre cutia poștală din fața gării.

— E cald astăzi, adaugă el, scoțându-și cheile din buzunar.

— Nu-i așa?

Eleanor își trece o mână înmănușată peste frunte, de parcă i-ar demonstra că aproape se topește. Ușa cutiei poștale se deschide și capul lui Ted dispăre după ea, în timp ce golește scrisorile în sacul de corespondență. Ea îl privește absentă, mintea plutindu-i cu încântare la întoarcerea surorii ei acasă. Cât de mult i-a lipsit! Rose este tot ce i-a mai rămas Eleanoriei din copilărie, iar imboldul de a o ține aproape și în siguranță este la limita suportabilului. Poate pentru că cei doi frați ai lor nu s-au întors din război, iar după moartea tragică a ambilor părinți e firesc ca Eleanor să vrea să fie cu ochii pe sora ei. A fost nevoie de un suprem efort de altruism, să o lase să plece la Paris pentru atât timp. Până să apară Edward, fuseseră doar ele două împotriva lumii.

Într-adevăr, Edward este foarte bun cu Rose. Dragul de Edward, ce povară au fost ele pentru el. Când s-a căsătorit cu Eleanor, el s-a ales cu mai mult de o soție. E drept că acum Rose ar trebui să-și găsească un soț și să-l elibereze pe Edward de responsabilitatea de a avea grijă de două femei, mai ales că familia lor crește. Mâna i se îndreaptă spre abdomen, în timp ce privirea îi fuge spre Mabel, care e ghemuită după un copac și adună crenguțe. Încearcă să și-o imagineze pe sora ei la brațul unui tânăr chipeș și simte un gol în piept.

Își scutură capul. Nu o poate păstra pe Rose doar pentru ea. În plus, sora ei are tot dreptul la o familie fericită. Pentru o clipă, se gândește cum ar fi viața ei fără Edward și simte cum i se face un pic rău. Prima ei întâlnire cu Edward îi e întipărită în minte atât de bine, încât limpezimea amintirii îi taie respirația, la fel ca atunci când îl văzuse pentru prima dată, cu opt ani în urmă, în 1920. Umerii largi, sub linia elegantă a uniformei; medaliile de pe pieptul lui. O privire rapidă și recunoscuse Crucea Militară, acordată pentru curaj exemplar. Din spatele mașinii de scris, în timp ce el își potrivea trupul înalt pe un scaun de la intrarea în biroul generalului de brigadă al Biroului de Război, Eleanor se întreba oare ce acte de curaj săvârșise. Privirea aceea stăruitoare, care o fixa doar un pic mai mult decât se cuvinea pentru un căpitan care avea programată întâlnirea pentru demobilizare. Își amintește efectul pe care îl avusese asupra ei, senzația de căldură din piept și felul în care cuvintele pe care le bătea

la mașina de scris se amestecau și se învolburau pe pagina din fața ei. Încă poate să simtă cum adierea blândă de primăvară dinspre geamul deschis îi atingea pielea; zgomotul din stradă, de pe Horse Guards Avenue, insistența cu care-i analiza obrajii înroșiți, în timp ce ea încerca, fără succes, să se concentreze la ce lucra. Cu coada ochiului, îl văzuse luând un pix și un carnet de notițe din buzunarul de sus și, cu fruntea încrețită de gânduri, începuse să scrie. Se întrebese dacă era poet sau dacă își pregătea cuvintele pentru generalul de brigadă.

— *Mi-a promis că-mi va cumpăra un măr proaspăt*, cântă Mabel brusc, uitându-se la Eleanor. Așa e mamă? Cântecul ăsta?

— Da, scumpo, murmură Eleanor distrată.

Când Edward dispăruse în satele ușii închise a generalului de brigadă, Eleanor a devenit conștientă de zvâcnetul inimii ei, de transpirația de pe piele, de respirația care i se oprea în gât. Știind că, la un moment dat, el va ieși de acolo, și-a aranjat părul, și-a netezit bluza și și-a ciupit obrajii. I se păruse că au trecut ore până să reapară. Era ridicol, știa. Ea, doar o tânără oarecare, o secretară; el, un militar, un bărbat *mult* mai în vârstă. Trebuie că avea, cât, treizeci, chiar treizeci și cinci de ani. Ea, doar nouăsprezece ani! Și destul de săracă, acum, pentru că ea și Rose erau singure pe lume. Cineva atât de deștept și sigur pe sine, atât de curajos și chipeș n-ar fi fost interesat de ea niciodată.

El reapăruse, se întorsese, iar generalul de brigadă îi urase „mult noroc în toate“, strângându-i și scuturându-i mâna atât de viguros, încât i se mișcase mustața. Un ofițer contractual¹, presupusese ea. Un bărbat căruia i se dă o însărcinare temporară, pentru a servi ca ofițer pe timp de război, acum, demobilizat, pentru a se întoarce la fosta lui profesie. La ce profesie? se întrebese ea, fără să se poată abține să-l privească, în timp ce Edward se pregătea să părăsească încăperea. Înainte de a-și pune bereta pe cap, se întorsese și îi zâmbise. Un zâmbet cald, minunat, care îi luminase fața. Trecând pe lângă biroul ei, când a plecat, îi strecurase lângă mașina de scris un bilet împăturit. Gestul a trecut neobservat de generalul de brigadă, care era concentrat, fără îndoială, asupra altor sute de inși pe care trebuia să-i demobilizeze în zilele următoare.

---

¹ Temporary Gentleman, în engl., în original. Termen colocvial care se referă la ofițerii din armata britanică, înrolați dintr-un eșantion mai larg din punct de vedere social și educațional, și care în timpul Primului Război Mondial au îndeplinit diverse misiuni. Astfel de bărbați proveneau din afara „clasei oficiale a ofițerilor“. (n. red.)